

Читаоци са мало дужим памћењем и стажом добро се сећају да сам више пута на овом месту говорио да се, кад се све сабере и одузме, све дневнополитичке буре, афере и авантуре – увек све враћа и своди на косовску тематику и то какав је чији став према овом, свиђало нас се то или не, ипак најважнијем српском државном, националном и идентитетском питању.

Знам да то многимима смета смара их и умара. (Чак и многим „патриотама“, како режимским, тако и неким опозиционим.) Нема ту више јефтених политичких поена који се могу покупити, а много је мина које могу коштати чак и главе, или макар политичке каријере.

Да се не лажемо, многи би волели да се Вучић, овако или онако, тим врућим кромпиром позабави, а да они – помало као Понтије Пилат – остану „чистих руку“. То јест, да се превише не замере ни странцима, од којих очекују подршку за долазак на власт, а ни српском јавном мњењу

Власт се са тим питањем очигледно мучи (мада се понекад чини да ту има и доста глуме и пренемагања). А стиче се утисак да и опозиција – или макар њен најгласнији део – не би имао ништа против (напротив!) да их мимоиђе чаша изјашњавања, а поготово одлучивања о овом питању. (Узгред, можда управо у том светлу треба гледати чињеницу да су пролетос листом пропустили прилику да – макар једнократно – уђу у скупштину и Вучићу у лице кажу шта мисле о његовој косовској политици.)

Да се не лажемо, многи би волели да се Вучић, овако или онако, тим врућим кромпиром позабави, а да они – помало као Понтије Пилат – остану „чистих руку“. То јест, да се превише не замере ни странцима, од којих очекују подршку за долазак на власт, а ни

српском јавном мњењу које, ма колико било слуђено и спиновано, ипак већински не гледа благонаклоно на све што личи на „предају Косова“.

На неки готово мистичан и мистериозан начин српско јавно мњење, рекосмо, одолева и у готово непромењеном (најмање) двотрећинском, или чак већем проценту упорно се изјашњава против прихватања косовске независности.

На неки готово мистичан и мистериозан начин српско јавно мњење, рекосмо, одолева и у готово непромењеном (најмање) двотрећинском, или чак већем проценту упорно се изјашњава против прихватања косовске независности. Такође, иако персонално разједињена више него што би то смела бити, СПЦ је ипак кроз најмање два саборска сапштења, као и мноштво појединачних изјава високих црквених представника, па и самог патријарха, смогла снаге да јасно и недвосмислено формулише свој став. Неки то раде робусније (попут митрополита Амфилохија), неки помирљивије (патријарх Иринеј), али у целини ипак не остављају много простора за недоумице када у званичном саопштењу кажу како „не долази у обзир ни предаја, ни продаја, ни подела, нити такозвано разграничење“.

Ти ставови су од стране црквених великодостојника поновљени и протеклих седмица. Рецимо, на обележавању хиљаду година од првог писаног спомена Рашке Епархије и осам векова аутокефалности СПЦ у Петровој цркви. Владика рашко-призренски Теодосије упозорио је да “никад не смемо да заборавимо косовски завет и да се никада не одрекнемо оног што је најсветије у српском роду”. А митрополит Амфилохије је, по обичају, био још директнији: “Ако се одрекнемо Косова и Метохије и рашке земље, онда се одричемо себе и свега онога светога што је овај народ родио кроз векове”. С тим да је митрополит додао и како сумња да ће “Вучић Косово издати – ако му понуде само нешто заузврат”.

Уследиле су очекивано оштре и већ по обичају непримерене реакције Марка Ђурића и Зоране Михајловић. Али независно од свих демантија – како другачије разумети када Александар Вучић у разговору са сенаторима САД Роном Џонсоном и Крисом Марфијем каже: “Србија не може да призна независност Косова – ако не дође до компромисног решења”?! И то, нажалост, није рекао сада први пут (па да се питамо да ли је нека грешка или омашка), него већ по ко зна који пут поновио готово у слово исту формулацију.

И опет се поставља питање: шта значи када ваш шеф државе каже како никада неће признати независност једног отцепљеног дела своје државе... “осим и уколико не буде компромисног решења”? И шта би могло бити то “компромисно решење” након кога би признање дошло у обзир? И какав компромис (сем евентуалних мрвица) са друге стране можеш да очекујеш када си већ унапред изразио спремност да им даш оно до чега им је једино стало?

Како, збиља, разузмети ове речи српског председника? Ево, пустимо причу власт-опозиција. Покушајмо најдобрамерније. Претпоставимо чак да можда некоме на западу није већ одавно дао обећање да ће “решити Косово” – за што смо га ја и још неки овде више пута сумњичили – и да то обећање није, заправо, била улазница за долазак СНС на власт. Претпоставимо да ради у најбољој вољи и по савести. И опет се поставља питање: шта значи када ваш шеф државе каже како никада неће признати независност једног отцепљеног дела своје државе... “осим и уколико не буде компромисног решења”? И шта би могло бити то “компромисно решење” након кога би признање дошло у обзир? И какав компромис (сем евентуалних мрвица) са друге стране можеш да очекујеш када си већ унапред

изразио спремност да им даш оно до чега им је једино стало?

Срби су кроз историју Косово више пута губили и враћали – али се нико никада са губитком није мирио, нити га је прихватао као трајно и дефинитивно стање. А камоли да је то својим потписом признавао и печатио. И зато је Александар Вучић нервозан

Срби су кроз историју Косово више пута губили и враћали – али се нико никада са губитком није мирио, нити га је прихватао као трајно и дефинитивно стање. А камоли да је то својим потписом признавао и печатио. И зато је Александар Вучић нервозан. Не због опозиције, не због избора, не због бојкота, или страног притиска. Све ће то он својом вештином, демагогијом и средствима (скоро) неограничене моћи која му стоје на располагању већ некако решити. Нервозан је због тога што, ма колико да се пута „европски“ и „реформски“ преврнуо, и ма колико пута поновио како су за косовску независност криви други (заправо, сви пре њега – од краља Александра и Тита, до Милошевића, Коштунице, Тадића и Јеремића) и ма колико успео да у ту интерпретацију убеди мање-више све своје гласаче – ипак, верујем, негде у дубини душе никако не би волео да за историју испод документа о „свеобухватној нормализацији односа Београда и Приштине“ остане његов потпис.

Косовски завет и лажна „реалполитика“

Пише: Ђорђе Вукадиновић
понедељак, 30 септембар 2019 00:57

Њега је једна од најбољих и најинтереснијих ствари у Србији, а она је једна од најбољих и најинтереснијих ствари у Србији.